

LUKÁŠ HRDLIČKA

LOVCI SNU

LOVCI SNŮ

LUKÁŠ HRDLIČKA O

LOVCI SNŮ

Fortuna
Libri

Lukáš Hrdlička: LOVCI SNŮ

Copyright © Lukáš Hrdlička, 2015

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2015

Cover Illustrations and Cover Design © Jana Šouflová, 2015

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Marie Semíková

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-948-2

Prolog

Byl to jen okamžik, ale i ten mu stačil. Plameny zapadajícího slunce zatančily na sklenici červeného vína právě v momentě, kdy zazněly poslední tóny skladby. Vrchol nádherného hudebního díla, gradující finále. Čas naplnění. Síla tónů se znásobila září umírajícího slunce a byla akcentována krvavou barvou vína. A další své jedinečné umělecké dílo uviděl před sebou. Teď ho už stačilo pouze stvořit.

Lenny Cox měl výjimečné nadání vytvářet neotřelé virtuální koláže, které se staly během dvaceti let klenotem všech předních světových galerií. Dokázal spojovat různorodé věci v umělecká díla, která posouvala hranice virtuálního prostoru. Alespoň tak o něm mluvili kritici zaměřující se na danou oblast. Lenny sám své umění vnímal úplně jinak. Pro něj to byla potřeba. Důležitá část života, bez které by nemohl existovat. Svět byl pro něj nevyčerpatelnou studnicí inspirace. Hledal v něm hranice, které se ještě nikdo neodvážil překročit. A když je našel, spatřil živé obrazy, které okamžitě toužil realizovat. Musel je dostat ze svého nitra, aby potvrdil sám sebe. Aby měl jeho život smysl.

Anne-Marie, jeho žena, se k němu obrátila a začala na něj mluvit. Nevnímal ji. Její slova se ztratila za výjevem, který se nyní formoval v jeho mysli. Rychle vstal, odstrčil Anne-Marie stranou a zamířil do pracovny. Chtěl tvořit. Žena k němu stále mluvila, ale on ji nevnímal. Vyšel po prosklených schodech do horního patra a sotva zaznamenal dceru, která ho

pozorovala ze svého pokoje. Lenny za sebou zavřel dveře zvukotěsného ateliéru a aktivoval zámek. Celý prostor se od-
dělil od vnější reality. Dokonalé místo pro umění.

Usedl do červeného koženého křesla, nasadil si světle modré brýle, které zakryly celý jeho obličej, a navlékl si tenké rukavice s logem společnosti Toshiba2Sony. Jakmile zapnul miniaturní počítač, brýle ztmavly a objevily se informace o nabíhajícímu systému. Temnota se začala prohlubovat a rychle se měnila v dlouhý sál plný pohyblivých obrazů. Většinu z nich stvořil on sám v rámci relaxační kolekce. Pozvedl pravou ruku, jejíž podoba se objevila ve virtuálním prostředí, a dotkl se ikony spouštějící sadu programů pro zpracování trojrozměrných obrazů, videa, hudby a tvorby webových stránek. Všechny nástroje se mu rozprostřely okolo. Nyní mohl začít tvořit.

Záře zapadajícího slunce tančící na červeném víně. Za zvuku tónů zrození.

Celou koláž měl v hlavě, nyní ji jen potřeboval převést do virtuální podoby. Zformovat všechny potřebné části, vy-
ladit je a spojit do uměleckého díla. Začal hudbou. Otevřel si vyhledávač a během několika sekund měl spuštěnou skladbu, kterou před chvílí poslouchal v obývacím pokoji. Vytvořil smyčku z posledních dvou tónů a zaposlouchal se do ní. Představovaly pro něj vzkříšení.

Chvilí si s melodií hrál a přidával další tóny. Věděl, že je to jen první verze, kterou může zavrhnout, když nebude ladit s obrazy. Všechno muselo sedět. Každá část koláže musela pracovat pro ostatní, jinak by dílo neplnilo svůj účel.

Když měl první podobu skladby hotovou, začal skládat dohromady obrazy. Obří růže rozevírající se v těle matky. Odhalené lůno přírody, které představovalo tisíce rostlin vykvěta-

jících z jasně červeného vína. Velmi podobného krvi. Květiny se vzpínaly ke slunci jako ke Stvořiteli. To byla závěrečná podoba virtuální koláže, kterou Lenny dokončil. Když jí potom dal podobu trojrozměrné webové stránky, člověk se po spuštění ocitl v centru celého živého obrazu a společně s květinami se řítit směrem vzhůru v oranžovém oparu za doprovodu melodické skladby.

Lenny měl z celého díla dobrý pocit. Věděl, že odvedl dobrou práci, o kterou se budou rvát přední virtuální galerie na Síti. Nechával se unášet vzhůru mezi rostlinami a ani si nevšiml malého okna, které vyskočilo v levém rohu virtuálního prohlížeče. Tóny oznamující varování zanikly v hlasité hudbě. Nemohl si proto přecíst, že došlo k narušení bezpečnosti a k překonání firewallu. Stejně by informacím nerozuměl, jeho znalosti se omezovaly převážně na uměleckou činnost. O nastavení firewallu toho věděl málo. O bezpečnost se staral antivirový program Techno-guard, který neustále kontroloval příchozí spojení. Kdyby se ale nenechal unášet svým dílem, všiml by si, že program náhle přestal být aktivní.

Ucítil únavu. Jeho mozek začínal přijímat impulzy, které ho uspávaly. Slabý vánek, šumění vody, vůně sena, teplý písek pod sebou. Na chvíli zpanikařil, protože pochopil, že nad sebou nemá kontrolu. Pokusil se nahmatat vypínací tlačítko počítače, ale minul ho. Další šanci už nedostal. Únava ho ochromila a on už jí nedokázal vzdorovat. Propadal se do spánku.

Hranice mezi virtuální realitou a sněním se smazala. Jeho vlastní sny se začaly objevovat na zobrazení virtuálních brýlí a naopak ve své hlavě viděl znaky programátorského kódu. Jeho vlastní identita se rozeběhla do celé Sítě. Přeměnila se v data, která ho v dlouhých spirálách opouštěla.

Snil o procházce na pobřeží plném oválných kamenů, které se měnily ve svitu měsíce v mořské panny. Kameny však postupně začaly mizet a zůstávala po nich jen prázdná místa. Měsíc se proměnil ve slunce a potom se vypařil, místo oceánu zůstala poušť rozpadající se v nekonečno. Snil o jízdě na kole po silnicích z červených šátků. Snil o svém mládí v malém domě u řeky. Všechny sny se však rychle vytrácely a jemu zůstala jen prázdnota, která se stávala jeho nedílnou součástí.

„Máme toho už hodně,“ ozval se ženský hlas na komunikačním kanálu. „Za tohle dostaneme pěkněj balík. Můžeme ještě pokračovat, nebo nás už vyhmátli?“

Lenny nevěděl, jestli jsou slova součástí snu nebo přicházejí ze Sítě.

„Ještě můžeme pokračovat,“ odpověděl mužský hlas se slabým ruským přízvukem. „Stále nás ještě neobjevili, tohle bude snad rekord. Takhle dlouho jsme nikdy nedokázali extrahovat. S tím novým programem budeme nepřekonatelní.“

„Tak ještě poslední tři,“ řekla žena. „Potom ale skončíme, mám z toho špatný pocit. Ten software nikdy nebyl testovaný. Nevíme, co to může udělat.“

Objevil se další sen, který stvořil Lennyho spánek. Dívka doprovázející starého muže do otevřeného chřtánu obří chochotnice. Jednotlivá chapadla měla na koncích lucerny a pohybovala se v rytmu tanga.

„Zahajuju další extrakci,“ prohlásila žena. „Tohle už je na mě vážně moc... za tohle nám přece nikdo nic nedá. Tohle je absolutně bizarní.“

„Čím zvrácenější to je, tím pro nás budou větší prachy. Věř mi!“

Obrazy se měnily v data, která putovala z Lennyho počítače na Síť. Speciálním kanálem, který firewall nedokázal odblokovat. Přímoou cestou na pevné disky, kde se promění v soubory s nevyčíslitelnou cenou. Antivirový program Techno-guard monitoroval ohrožení a po pěti neúspěšných pokusech odstavit neznámého vetřelce podal zprávu bezpečnostnímu serveru. Poté se připojil přes nainstalovaný program do Lennyho počítače a začal zkoumat rozsah škod.

Techno-guard se staral o bezpečnost více než sto padesáti miliónů počítačů, ale ještě nikdy se nesetkal s podobným útokem jako nyní. Vetřelec dokázal přepsat zdrojový kód, takže se dostal přímo do srdce celého systému. Téměř všechny důležité části dostaly nové úkoly, které se týkaly propojení s uživatelem. Speciální virtuální rozhraní, které Lennymu umožňovalo plně využívat nástroje při tvorbě, nyní dostalo úplně jiný rozměr. Techno-guard zaznamenal odchozí data, která měla neidentifikovatelnou strukturu. Svou jedinečností se vymykala všemu, co kdy na Síti existovalo.

„Skenuje nás bezpečnostní umělá inteligence,“ oznámila žena. „Přeruším spojení. Už tak toho máme dost.“

„Ještě ne,“ ozval se hlas, který však nepatřil jejímu kolegovi. „Potřebuju ještě několik minut, než bude proces ukončen.“

„Co tu děláte? Myslela jsem, že jsme se jasně dohodli, že naše akce nebudete monitorovat. Musím přerušit spojení, jinak hrozí, že nás vystopují.“

„Vydržte. Potřebuju ještě dvě minuty.“

Techno-guard dokončil průzkum nepovoleného vniknutí a zjistil, že není možné upravit firewall, aby spojení přerušil. Všechny jeho pokusy o nastavení selhaly, protože vetřelec vždy přepsal části, které tento proces znemožnily. Nezbyvalo mnoho variant. Techno-guard se musel neprodleně postarat

o bezpečí počítače a uživatele. Zkontroloval smlouvu o poskytnutí služby a shledal, že uživatel dovolil použít extrémních prostředků při ochranně majetku. Lenny Cox měl strach o svá umělecká díla a své vize. Pro ně mohla umělá inteligence udělat cokoli.

Lenny snil o procházce se ženou a dcerou. Prošli pod Eiffelovou věží a potom seděli v malé restauraci na břehu Seiny. Tvář Anne-Marie se rozpadla a nahradil ji obrovský meloun, který se skutálel na podlahu. Objevil se zloděj, který Lennymu ukradl peněženku a rozběhl se pryč. Lenny se pustil za ním a cítil, jak se ho zmocňuje zlost. Měl vztek a chtěl zloděje zabít. Vztek se však proměnil ve vánek, který z něj stoupal k obloze. Nyní už nechtěl zloději ublížit. Necítil žádný vztek. Necítil nic.

Počítač v Lennyho domě byl připojen k Síti přes optické kabely deváté generace a napájela ho energie z elektrické sítě. Techno-guard se připojil do systému rozvodu elektrické energie, ale věděl, že pouhé přerušení nestačí, protože Lennyho počítač měl záložní baterii. Bylo proto potřeba vyřadit i ji. Riziko bylo velké, ale smluvní ujednání mu umožňovalo použít nezbytné prostředky. Techno-guard zvýšil napětí v elektrické síti a vyslal impuls.

V Lennyho miniaturním počítači to nejdříve zapraskalo, potom došlo k odpálení zdroje a posléze i baterie. Impulz se přes virtuální brýle dostal i do Lennyho implantátů, které měl voperovány do lebky za každým uchem. Jejich miniaturní zdroj rovněž vyhořel, a proto se Lenny probral ze spánku s výkřikem bolesti. Jeho tělo sebou několikrát škublo. Potom spadlo na zem. Lenny si strhl z očí brýle a chytil se za místa, kde měl seškvařenou kůži. Kov prosvítal pod sežehnutou pokožkou.

Lenny ležel na zemi a hlasitě oddychoval. Bolest pomalu ustupovala, ale on byl stále dezorientovaný. Rozhlížel se kolem sebe a snažil se uvědomit si, kde je. Poznával křeslo a skříň, stropní světlo mu ale nic neříkalo. Nikde neviděl žádné okno. Je tohle vězení? Je zde, aby ho mučili? Bolest by tomu odpovídala. Pomalu se postavil na nohy a dál přejížděl očima po místnosti. Z miniaturního počítače vycházel dým. Stejně tak z brýlí.

Z mlhy vzpomínek se vynořilo několik symbolů a Lenny došel k závěru, že se nachází ve své pracovně. Marně však vzpomínal na události, které předcházely jeho procitnutí. Pracoval na něčem? Nebo jen odpočíval? Ve všem měl zmatek. Nic si neuvědomoval.

Odemkl pracovnu a vyšel ven. Na chodbě byla tma a teprve při jeho dalším pohybu senzor zapnul světla. Lenny pomalu sestoupil do obývacího pokoje, kterému dominovalo velké okno s výhledem ven. Přistoupil k němu a dlouhé vteřiny se díval na město kypící životem. Milióny světel, které představovaly život. Některé spěchaly za svým cílem, jiné oddaně setrvaly na místech. A nad tím vším měsíc v úplňku. Lenny se nechal unést celou tou krásou a pomalu si začínal uvědomovat, že je umělec, který vytváří virtuální koláže. Znepokojovalo ho však, že některé části svého bytu nepoznává. Jako by zde byl poprvé.

Obývací pokoj zalilo světlo a potom se objevila žena. Lenny se na ni díval jako na přízrak. Měla na sobě modrou noční košili, její blond vlasy byly znavené spánkem, ale přesto na ní něco bylo. Líbila se mu. Určitě se mu líbila.

Vůbec ji však nepoznával.

„Nevíš, co se stalo?“ zeptala se žena. „Najednou v celém bytě vypadnul proud. Teď už to ale zase naskakuje.“

Lenny na ni překvapeně zíral a pořád se snažil přiřadit její tvář k událostem z minulosti. Nedokázal si však na nic vzpomenout. Všechno byla jen pustá poušť rozprostírající se od obzoru k obzoru.

„Co se ti stalo,“ hlesla žena a zamířila k němu. Vzala ho za rameno a jemně ho pootočila, aby si mohla prohlédnout spálenou kůži od vyhořelých lebečních implantátů. Nasál její vůni a na okamžik měl pocit, že ji zná. Něco se mu mihlo před očima, ale hned zase zmizelo.

„Jsi v pořádku? Nemám zavolat záchranku?“

Lenny se k ní otočil a zadíval se do jejích modrých očí. „Nevím. Jak se jmenuješ? Známe se dlouho?“

Žena od něj o krok ustoupila. „Asi bys vážně potřeboval pomoc. Co se tady stalo?“

Lenny neodpověděl, jen si ji dál prohlížel. Hledal odpovědi, ale nenacházel je.

V místnosti se zapnul hologram, který se vykreslil do podoby svalnatého muže v uniformě s logem společnosti Techno-guard. Jeho oči se dívaly směrem k nim. Lennyho manželka si ihned uvědomila, že před nimi stojí umělá inteligence, která na sebe vzala tuto podobu, aby s nimi mohla komunikovat.

„Váš počítač se stal obětí útoku,“ informovala je umělá inteligence. „Podle první analýzy to vypadá, že cílem byly vaše umělecké vize.“

„Mé vize?“ divil se Lenny.

„Ano, vše tomu nasvědčuje. Stal jste se terčem útoku, který měl za úkol extrahovat vaše představy. Pravděpodobně budou nyní prodány na černém trhu jiným umělcům, kteří je použijí pro svá díla. Než se mi podařilo útok přerušit, stáhli několik vašich vizí. Je mi líto vaší ztráty.“

Lenny se snažil vstřebat nově získané informace, ale moc se mu to nedařilo. Některým slovům vůbec nerozuměl. Chápal jen to, že utrpěl ztrátu.

„Kdo to udělal?“ zeptala se žena. „Máte jejich pozici?“

„Zatím ne,“ odpověděl Techno-guard. „Přejete si zakoupit moje další služby? Vystopování útočníků vás bude stát dva tisíce eurodolarů. Také vám mohu zprostředkovat bezpečnostní agenturu, která provede zásah. Přejete si zakoupit tyto služby?“

Lenny se na něj tázavě podíval, jako kdyby vůbec nevěděl, na co se ho ptá. Potom od obou ustoupil a znovu se podíval na město. Uklidňovalo ho. Potřeboval si nové informace utřídit a měl pocit, že se mu to při pohledu na noční město daří lépe. Stále však zásadním věcem nerozuměl. A také nerozuměl sám sobě. Měl v hlavě zmatek, který nedokázal ovládnout. Cítil se bezradný. Něco důležitého ztratil a nedokázal to najít.

Část první

Nádech originality

1. kapitola

Začínalo svítat. Marek Sagapov seděl v úkrytu a pozoroval, jak se světlo pomalu vtírá rozšklebeným ústím tunelu dovnitř. Vypnul noční vidění na své taktické přilbě, aby mohl sledovat, jak se svět kolem něj probouzí. Z temnoty začaly pomalu vystupovat obrysy věcí. Nejdříve byly rozmazané, ale postupně se zaostřovaly. Poničený a pomalovaný vagón metra, lepenkové krabice, deky, nákupní vozíky plné harampádí, staré ledničky a pračky. Všechno se tu válelo zdánlivě opuštěné. Sagapov však věděl, že jakmile se sem vrátí stálí obyvatelé, všechny tyto věci budou znovu k užitku.

Svítání mu oznamovalo, že jeho dnešní směna je u konce. Muž, na kterého čekal, už nepřijde. Lidé, které lovil, se ráno nevraceli. Další zbytečně probdělá noc.

Pomalu se zvedl z úkrytu za starou ledničkou a s prstem na spoušti paralyzační pistole prozkoumával okolí. Opatrnosti nebylo nikdy nazbyt a v této části města to platilo dvojnásob. Znovu zapnul noční vidění a tunel se zbarvil do zelená. Všechny věci nyní viděl jasně, ale zelená barva je zbavila lidskosti. Připadalo mu, jako kdyby se díval na jinou planetu. Vše bylo náhle tak strašně vzdálené. Nelidské.

Ale přesně to mu vyhovovalo. Mohl se soustředit na práci a vše ostatní odsunout stranou. Miloval to. Dokázal sedět nehnutě celé hodiny a čekat na svůj cíl, který poté vyřídil během několika vteřin. Když ještě pracoval u policie, dostával ty nejtěžší úkoly. Nadřízení věděli, že pouze on je doká-

že splnit. Nikdy nezaváhal. Nikdy neminul. Bez mrknutí oka odrovnal všechny cíle. Doba se změnila, nyní už nepracoval pro vládu, ale sám na sebe. Cíle však lovil se stejnou zručností jako předtím.

Znovu si sundal přilbu a pustil se po kolejích k rozervanému ústí tunelu, které nabízelo pohled na město. Než exploze v roce 2035 zničila prostřední část, spojoval Nuselský most důležité části Prahy. Nahoře jezdila auta a uvnitř tunelu v místech, kde teď stál, projíždělo metro. Nikdy se nepodařilo zjistit, kdo sem bombu umístil, ale většina lidí se domnívala, že to muselo být vedení města, které se chtělo izolovat od čtvrtí, které nemělo pod kontrolou. V centru Prahy si dokázalo vynutit pořádek, ale na spravování periferií už nemělo prostředky. Veškeré finance pohltila korupce. V okrajových částech se k moci dostaly gangy, které nastolovaly vlastní právo. Stalo se z nich území bez dozoru, kde se každý staral sám o sebe, jak nejlépe mohl.

Sagapov shlížel pod sebe dolů do Nuslí, kde se začali objevovat lidé mířící za prací. Nejprve se vyrojili výběřčí z místního gangu Kobra 23, kteří projížděli ulicemi v drahých autech s černými skly. Kontrolovali své teritorium a zastavovali u každého otevřeného obchodu, aby vyzvedli odměnu za ochranu. Jedno takové auto právě zajelo k patě pilíře mostu. Vystoupili z něj dva muži v černých bundách a vydali se ke zdeformovaným vagónům metra. Tento vlak byl poslední, který projel Nuselským mostem.

Když došlo k výbuchu, právě opustil stanici Vyšehrad. Řidič neměl šanci zabrzdit, takže souprava proletěla nově vzniklým koncem tunelu ven. V současné době sloužily trosky vagónů jako úkryt pro bezdomovce. Stahovali se tam a prováděli odtud své zlodějské výpravy. Muži v černých bundách nahlíželi do oken poničených vozů, někoho hledali.

Sagapov chvíli sledoval jejich počínání, ale potom se obrátil zpět do tunelu. Čekala ho cesta do stanice metra územím nikoho. Byl unavený a ze všeho nejvíc si přál odpočívat. Příliš pozdě si uvědomil, že v tunelu už není sám. Z temnoty se na něj vyřítil nákupní vozík plný harampádí následovaný dvojicí výstřelů. Nejdřív ho do hrudi zasáhl projektil a teprve potom vozík. Druhý úder téměř nezaznamenal, protože ho ten první ochromil.

Padl na zem a snažil se popadnout dech. Vzadu v tunelu se někdo pohyboval. Slyšel rychlé kroky, které se k němu přibližovaly. Tři lidé. Možná víc. Paralyzační pistole mu při zásahu vypadla z ruky. Z pouzdra na pravé straně opasku proto vytáhl Berettu 389-Z a vypálil dvě dávky po třech ranách následně do tunelu. Potom se přetočil na bok a plazil se pryč.

Ve tmě se objevily další dva záblesky a kulky zazvonily o nákupní vozík. Sagapov na okamžik zahlédl tvář ozářenou plamenem výstřelu a ihned pokryl dlouhou dávkou prostor, kde se střelec skrýval. Několik projektilů se odrazilo od stěny, ale tři zasáhly muže do prsou. Se zachroptěním se sesunul na zem, kde z něj vyprchaly poslední zbytky života.

Sagapov se přitiskl ke zdi a hlasitě oddychoval. Tunelem třeskl další výstřel, který se však jen zaryl do pračky, sloužící mu jako úkryt. Tupá bolest na hrudi ho neopouštěla, ale stále mohl dýchat. Rozepnul dlouhý kabát, který použil jako maskování, a podíval se na poškozený kevlar. Kulka se zaryla do vesty a téměř prošla skrz. Od smrti ho dělily jen milimetry.

V tunelu se znovu ozvaly kroky. Dva útočníci kolem něj kroužili jako supi čekající na kořist. Tohle rozhodně nebyli bezdomovci bránící své teritorium. Tohle byli predátoři toužící po krvi. Měl by se však starat o to, kdo na něj střílí? Ani

náhodou. Tohle byla okrajová část Prahy. Území, kde platilo právo silnějšího. Divočina.

Sagapov zvedl ze země taktickou přilbu a nasadil si ji. Zesílil citlivost mikrofonů a čekal. Vítr profukující rozeklanou dírou v tunelu zněl jako uragán, cupitání krys zesílené v dusot slonů, rychlý dech změněný... Sagapov se vyklonil z úkrytu a vypálil dávku směrem, ze kterého slyšel dýchat člověka. Helma ztlumila příjem zvuku, aby nepřišel o bubínky. Dva projektily se odrazily od betonu, třetí trhal maso.

Muž vykřikl a chytil se za ránu v boku, ze které začala prýštit krev. Sagapov spatřil jeho tvář změněnou v infračerveném módu. Počítač provedl rychlou identifikaci a oznámil mu, že se jedná o Pavla Juricu. Cíl, na který čekal celou noc. Možná nakonec vydělá peníze. Možná. Začal rychle uvažovat. Měl ho přivést živého, nebo stačilo mrtvé tělo? Sagapov zaváhal a podíval se, kde leží paralyzační pistole.

Jurica využil jeho chvilkové nepozornosti, pozvedl pistoli a několikrát vypálil. Sagapov se instinktivně přikrčil. Jurica seskočil mezi koleje a chtěl se rozeběhnout do tunelu. Sagapov zamířil a vystřelil před něj další dávku z beretty. Pistole mu přes sense-bluetooth poslala do helmy informaci, že mu v zásobníku zbývá šest ran. Jurica se obrátil a rozběhl se k ústí tunelu. Přímo na Sagapova!

Sagapov si na displeji vyvolal informace od klienta a rychle si projel požadované služby. Během dvou vteřin zjistil, že ho může doručit i mrtvého. Jurica běžel k němu a křičel. Za sebou nechával dlouhou krvavou stopu. Sagapov zamířil, ale než stiskl spoušť, zaznamenal pohyb vzadu v tunelu. Muž v dlouhém šedém kabátě na něj spustil palbu. Sagapov zalehl na zem, překulil se, zamířil a vystřelil. Tři projektily mi-

nuly, dva zasáhly muže do hrudi, třetí přesně mezi oči. Krev a mozková hmota se rozstříkly po zdi.

Sagapov se pokusil vstát, ale Jurica už byl u něj. Kolenem mu zasadil ránu do přílby. Sagapov spadl zpět na zem. Jurica se nad ním sklonil a začal ho mlátit pěstmi. Krev z jeho rány na boku prýštila na Sagapova. Ten obrátil hlavu na útočníka a stiskl spoušť. Ozvalo se však jen cvaknutí. Sagapov upustil pistoli a vytrhl nůž z pouzdra na noze. Schytl několik ran do hlavy, které však zachytila přílba. Levou rukou popadl Juricu za paži a pravou mu vrazil nůž do břicha.

Jurica vykřikl a rozeběhl se k ústí tunelu. Dostal se až na konec a... pokračoval dál.

Sagapov vstal a rychle doběhl k díře. Juricovo zdevastované tělo spatřil dole na zemi vedle poničené soupravy metra. K mrtvole se rozeběhli dva výběrčí a obrátili ji. Pomocí skeneru se snažili tělo identifikovat.

„Nechte ho být!“ vykřikl Sagapov. „Je můj!“

Muži dokončili identifikaci a shledali, že za Juricu můžou dostat peníze. Klientovi bylo jedno, kdo ho odstraní.

„Je můj!“ znovu zoufale vykřikl Sagapov. „Čekal jsem na něj celou noc. Vy parchanti!!!“

Výběrčí vláčící tělo se zastavili a jeden z nich vytáhl malý samopal. Dlouhá dávka donutila Sagapova schovat se do útrob tunelu. Když znovu vykoukl ven, Juricovo tělo právě zmizelo v kufru auta s černými skly.

Sagapov prohlédl zbývající těla a skenerem umístěným v přílbě provedl identifikaci. Počítač porovnal nasnímané tváře s databází a informoval Sagapova, že na žádného z nich není vypsána odměna. Peníze mohl dostat pouze za Juricu.